Скорбота, сум... зарані склав ти руки;
Жива душа в могилу полягла;
Не стало сил боротись проти муки,
Нелюдських, кривд, невимовного зла.

За рідну волю бився ти зі тьмою,
Святої правди мирові бажав;
Життя твоє повік було тюрмою,
Та ти його на інше не зважав.

Загинув ти,— взяла своє недоля,-
Мов одірвалась вітка від гіллі;
Насіння ж те зберуть онуки з поля,
Що сіяв ти з любов’ю по ріллі.

Твоя труна незнана буде миру;
Життя ж нове збудують труни ті...
Молюся я, хай прийме душу щиру
Замучений катами на хресті!